

Всяко пѣщо, което се относѣ до Спомощество-
ваніята и Управленіето на **ВѢКЪ**, ще се отпраща
до **Н. Н. Тъчипленцова**, а всяко пѣщо, което се
относи до Редакціята ще се отпраща до **Марка**
Д. Балабанова, Притежателятъ и Съчинителятъ
на вѣстникътъ, въ Балканлъ-Ханъ, № 57.

Писма, неосвободени отъ пощенски разности и
неподписани, не се приеми по никакъвъ начинъ.

Испращаніята за обнародване писма или други
записки не се погрѣщатъ назадъ.

Цариградъ, 22 Марта, 1874.

При скудостътъ отъ прѣси и важни
новини по всеобщитѣ политикѣ презъ не-
тежкитѣ седмици, ний ще се ограни-
чимъ да направимъ днесъ въ първиятъ си
членъ нѣколко размисленія върху бюд-
жетътъ въобще.

Въ едно голѣмо и многосилетено управ-
леніе, каквото е навсякъдъ почти управ-
леніето на една държавѣ, необходимо е
да се узнаватъ предварително нуждитѣ и
средствата съ които правителството рас-
полага за удовлетвореніе на тѣхъ нужди.
Тѣхъ средства сѣ всякога ограничени; по-
ради това многочисленитѣ и разни нуж-
ды на една държавѣ треба да се срав-
няватъ помежду си, и всяко едно добро
и благоразумно управленіе има длъжностъ
да оцѣни строго важностътъ имъ като да
може да направи едно справедливо распо-
реждане на общитѣ приходи. Колкото не-
достаточно и неспѣршено да е било отъ
начало това оцѣненіе, то е било необхо-
димо въ всичкитѣ по-малко или по-много
устроени общества; отпослѣ обаче то ста-
на толковъ по-трудно колкото повече се
разширичи кругътъ на дѣйствиетата на дър-
жавѣтъ и колкото по-значителни станаха
постепенно пожертвованіята, които се из-
искуваха отъ членовѣтъ на обществото за
държавнитѣ нужди. По тѣзи причини,
правителствата сѣ усѣтили отъ единъ вѣ-
къ насамъ нуждатъ да правятъ, споредъ
указаніята на опытътъ, общи таблици въ
които приходитѣ и разности сѣ посоч-
ватъ колкото е възможно приблизително,
така щото да оздравятъ за единъ періодъ
правилнитѣ ходъ на общественното у-
правленіе. Тойзи періодъ състои обикно-
венно отъ една година, а таблицитѣ се
нарекоха бюджетъ, рѣчь общеприета
днесъ, при всичко чѣ тя на старофранцу-
зскій языкъ е значила кисія, въ който
първиятъ министръ е представлялъ предъ
стариятъ французскій парламентъ смѣт-
китѣ и запискитѣ относящи се до държавни-
тѣ приходи и разности.

Това, което правятъ всичкитѣ правител-
ства, прави го отъ нѣколко време и наше-
то Правителство, като обнародва ежегодно
бюджетътъ въ който се показватъ прихо-
дитѣ и разности на държавѣтъ.

Бюджетътъ, който се обнародва тѣзи
години и за който ний спомнахме нѣщо
въ минжлитѣ си брой, привлече едно осо-
бенно внимание, защото, освѣтъ извѣстното
положеніе на държавнитѣ финанции по кои-
то станаха както въ европейскитѣ така и
въ мѣстнитѣ вѣстници много и разни раз-
искуванія, той е и самъ по себе, споредъ
общото мнѣніе, единъ отъ най-важнитѣ
финанційни документи, които сѣ об-
народвали по тѣзи частъ до сега въ Ото-
манскитѣ Държави. Важността на тойзи
бюджетъ е толковъ по-голѣма колкото той
е прегледанъ и одобренъ отъ една ком-
исіѣ, която нарочно се бѣше съставила
съ тѣзи цѣль, и на който членовѣтъ сѣ
были всички членовѣтъ опытни въ финан-
цитѣ. Изложеніето на тѣзи комисіѣ по-
казва чѣ всичкитѣ числа които се намѣр-
ватъ въ бюджетътъ сѣ ся прегледали съ
най-голѣмъ строгостъ. Исследваніята
на комисіѣтъ свидѣлствуватъ благо-
приятно за точностътъ съ който се дър-
жатъ книгитѣ въ министерството на фи-

нансиритѣ, и служатъ много за разирѣва-
ніето на тъмнитѣ и на таинството кои-
то покриваха досега турскитѣ финанции.
Приходитѣ сѣ не мечтателни по дѣйстви-
телни. Страната ще плати 24,800,000 л. т.,
и министерството явява чѣ общедържавни-
тѣ нужди ще могатъ да се посрѣщнатъ
съ разности приблизително отъ 25,200,000
л. т., тѣхъ щото недостатокътъ едвамъ въз-
хожда до 400,000 л. т.

То като е тѣхъ, казва единъ отъ мѣст-
нитѣ французски вѣстници, не требаше
да ставатъ толкова думи за финанційни-
тѣ мѣжнотии на Турціѣ, защото е явно
чѣ тѣхъ мѣжнотии сѣ просто плодъ на една
непредвидливостъ и на едно лошо распо-
реждане. Ако да не бѣха тѣзи непредвидли-
вость и това лошо распоряждане, Турціѣ
щѣше да е, въ финансово отношение, едно
отъ най-силнитѣ правителства на свѣтъ-
тъ. Какъ да е, числата на сегашнитѣ бю-
джетъ показватъ чѣ Турціѣ е далечъ отъ
онѣзи зѣлощъ предъ неѣжъ бѣзиди въ ко-
ито мнозина мислятъ чѣ ще падне. Време
е еще да се поправятъ работитѣ, и уро-
цитѣ на минжлото могатъ да се изучатъ
съ полза за бѣдѣщето. Финанційната сла-
бостъ на Турціѣ не е дѣло на сиромашіѣ-
тъ ѣ, но е плодъ на едно немарливо управ-
леніе въ финанции. Изобиліето на парич-
нитѣ ѣ средства днесъ официално сѣ при-
познава и увѣрва отъ свидѣтели незави-
сими каквито сѣ были членовѣтъ на ком-
исіѣтъ; слѣдователно, правителството и-
ма днесъ предъ очитѣ си избортѣ между
доброто и злото, а днешнитѣ великій Ве-
зиръ не е лишень нито отъ опытъ нито
отъ остроуміе; при това той сѣ наслажда-
ва и съ пълното довѣріе на Негово Вели-
чество Султанътъ.

Десятитѣ членъ на Ферманътъ.

Нашитѣ сънародници въ Македоніѣ ще
празднуватъ тѣхъ години свѣтлото въскре-
сеніе христово съ въехищеніе отъ радостъ.
Охридската и Скопската Епархія особенно
ще торжествуватъ съ трогателно и извън-
редно веселіе. Слѣдъ нѣколко дни тѣхнитѣ
дѣлги страданія ще се забравятъ, защото
тѣхнитѣ горещи желанія да се приседи-
нитъ не само именно по и дѣйствително до
българскитѣ Ексархія сѣ вече напълно
удовлетворяватъ. Дѣлбокитѣ имъ стенанія
и горчивитѣ имъ оплакванія преставатъ, а
многогодишнитѣ имъ трудове и дългото
имъ търпѣніе сѣ възнаграждаватъ напълно.
Всичкитѣ българскій народъ ще земе жи-
востно участие въ радостътъ на нашитѣ
сънародници въ Македоніѣ, както другъ
пѣтъ живоотно той съчувствува на страда-
ніята имъ и дълготърпѣніето имъ. Жите-
литѣ на Охридскитѣ и Скопскитѣ епар-
хія ще посрѣщнатъ слѣдъ нѣколко дни
своитѣ народни Пастыреначалници; не са-
мо бѣратъ на двамата Архіереи — Ох-
ридскитѣ и Скопскитѣ сѣ вече готови по
при това Ексархіята приела и едно *тескере*
отъ высокитѣ Портѣ, чрезъ което сѣ при-
зовава да посочи едно лице за членъ на
комисіѣтъ която ще направи общитѣ
истиланія за да се даде частъ по-скоро край
на десятитѣ членъ. Подобно *тескере* сѣ
испратило и въ Патриаршіѣтъ. Отъ много
време не е имало такива приятни новини въ

Ексархіятъ. Ний сѣ страдамы както на
нашитѣ сънародници въ Македоніѣ, кои-
то на дѣло вече гледатъ чѣ нито ферма-
нитѣ нито десетитѣ членъ на ферманътъ
не сѣ были голы думи, така и на царско-
то Правителство, което сѣ показва тѣхъ
правосѣдно въ исполненіето на единъ ос-
новенъ царскій законъ, нарушеніето или
уничтоженіето на който щѣше да е не
само една неправда, но еще и едно отри-
чаніе на всяко почитаніе къмъ такива ос-
новны законы, които сѣ обыкновенно изда-
ватъ слѣдъ дълги размисленія и съ голѣмъ
предосторожностъ. Доста време сѣ мина
наистинѣ догдѣ додемъ до днешното положе-
ніе. Но народнитѣ въпроси не сѣ свършватъ
изведнаждѣ. Мнозина сѣ живоотно интересу-
ватъ за тѣхъ, и многочисленни сѣ преим-
ствіята които прѣчатъ отъ всякъ странѣ
за желаніето и благополучието имъ рѣше-
ніе. То зависи най-много отъ благоразум-
ното и законно постоянство, отъ мадрото
търпѣніе, отъ времето, и отъ благопріѣ-
тнитѣ обстоятелства. Само подъ такива
условія сѣ оцѣняватъ праведнитѣ желанія
на едно общество, догдѣто легкомысленны-
тѣ постѣпки и движенія друго не правятъ
освѣтъ да повреждатъ и спиратъ естествен-
нитѣ ходъ на работитѣ. Отъ като сѣ из-
даде царскитѣ ферманъ и цѣлнитѣ българ-
скій народъ поздравил и прие торжествен-
но тойзи официаленъ актъ, имаше ни-
какво съмнѣніе чѣ българскитѣ въпросъ
бѣше сѣ вече окончателно рѣшилъ за въ
полза на българетѣ. Това бѣше доста да
успокои венчикитѣ духове, да съживи по-
дуотчанинитѣ, да свѣсти заспалитѣ и да
въдъхне довѣріе и на най-маловѣрнитѣ. Но
не всякога и не навсякъдъ е толковъ лес-
но приспособленіето на главнитѣ законы.
Напротивъ, колкото по-голѣмъ и по об-
ширенъ е предметътъ имъ, толковъ по-го-
лѣмъ мѣжнотии срѣщатъ тѣ въ приспособе-
леніето имъ, не само защото много ин-
тереси сѣ сблѣзватъ единъ съ други, но и
защото всяка новизна обыкновенно сѣ го-
лѣмъ трудъ сѣ въвежда въ обществата.

Както и да е, ето ни днесъ въ начало-
то на конецътъ. Многочисленитѣ десетитѣ
членъ на царскитѣ ферманъ влиза вече
въ дѣйствието. Ний нѣмамы никакво съм-
нѣніе чѣ, както днесъ епархіятъ Охрид-
ска и Скопска сѣ снабдяватъ съ свои еди-
породни пастыреначалници, така не слѣдъ
дѣло време ще сѣ снабдятъ съ подобни
архіереи и другитѣ епархія, които влизатъ
въ десятитѣ членъ.

Съ тѣзи цѣль сѣ съставя комисіѣта,
за която спомнахме по горѣ, и която на-
скоро щѣла, ни казватъ, да стѣжи въ ис-
пълненіето на длъжноститѣ си.

Съ мѣрнитѣ, които зима царското пра-
вителство днесъ, не сѣ само удовлетво-
риватъ жителитѣ на смѣсенитѣ епархія,
не сѣ само дава край на праведнитѣ имъ
оплакванія, и не сѣ прекъснуватъ само
прѣчинитѣ на разни сѣденія и претѣл-
кованія, които имаха за послѣдствие да
обезсърдчатъ или, напротивъ, да ожесто-
чаватъ нѣкои си отъ нашитѣ съотечес-
твенници. Тѣхъ мѣрки посочватъ съвре-
менно и пакътъ въ който вече рѣшител-
но влиза нашата Ексархія. Когато лани
и духовенството и народътъ залѣгнаха е-
динодушно за съхраненіето на ферманътъ,
който сѣ намѣри въ опасностъ за нѣколко
време, духовенството и народътъ поискаха

Годишнитѣ спомоществованія за вѣтрѣ въ Дър-
жавѣтъ сѣ петъ (5) бѣлы меджидіета, а за на-
вѣтъ отъ Държавѣтъ сѣ притурятъ пощенскитѣ
разности. Спомоществованіето за шесть мѣсеци е
двѣ и полъ (2 1/2), бѣлы меджидіета. Всяко спо-
моществованіе сѣ предплаща.

За извѣстията и за други частни помѣтванія
не сѣ плаща по 2 гр. на реда.

Спомоществованіята започнуватъ отъ 12 Януа-
рій и 12 Юлій.

съ това, ако не сѣ лѣжемъ, не само да
опазятъ единственитѣ основѣ, върху ко-
ито лежи днесъ за днесъ Ексархіята ни,
но еще да поддържатъ сръщу домогванія-
та на противницитѣ и опова свято на-
чало, чрезъ което българската Ексархія
сѣ счита членъ неотдѣлимъ отъ всеобщѣ-
тъ православнѣ църкви, така както са-
мийтъ народъ сѣ изрази чрезъ избранитѣ
си представители въ народнитѣ съборъ.

Никой, наистинѣ, не е забравилъ чѣ
мнѣніето за промѣненіето на ферманътъ
сѣ появи нѣколко само време слѣдъ про-
възглашеніето на схизматъ. Промѣненіе-
то, слѣдователно, на ферманътъ, особенно
въ едно косвенно и неусѣтно припо-
знаване и приеманіе на схизматъ, който
и народътъ и духовенството енергически
бѣха отблъснали. Съ съхраненіето на фер-
манътъ не само българската Ексархія не
сѣ намѣри ни единъ часъ безъ основѣ и
безъ пусолѣ но и схизмата нѣмѣ практи-
чески никакво послѣдствие. Съ мѣрнитѣ,
които сѣ зематъ днесъ и които всички
клонятъ къмъ точното приспособленіе на
ферманътъ, не може вече нито дума да
стане за схизматъ и за нейното званично
припознаване отъ странѣ на правител-
ството. Двигателитѣ на схизматъ може
да не сѣ задоволени отъ това положеніе,
но никой не имъ е кривъ. Българското
духовенство и българскитѣ народъ не
можѣха да приемятъ наименованіето на
схизматици за да угодятъ на *схизмато-
филитѣ*, и то тогава, когато Въсточна-
та православна Църква еще не е казала
своитѣ послѣднѣ думѣ за тойзи въ-
просъ. Ето защо постоянството което по-
казаха и народътъ и духовенството подъ
предводителството на Негово Блаженство,
Ексархътъ Г-на Аноима, да запазятъ цар-
скитѣ ферманъ, ще остане достопамятно
въ исторіѣтъ на младѣтъ ни църкви.
Това постоянство сѣ увѣрва днесъ съ
пѣлни успѣхи, то ще може единъ день да
предаде на забвеніе дору и имято на схиз-
матъ. Днесъ самитѣ дѣла ясно показватъ
чѣ пакътъ който слѣдовѣ лани въ крити-
ческитѣ оція обстоятелства начялнитѣтъ
на българскитѣ ексархія сѣ одобреніето
на цѣлото духовенство и на венчикитѣ блга-
гарскій народъ е былъ единственитѣ спа-
сители и безопаситѣ пакъ. Ний обычаемъ
да вѣрвамы чѣ минжлото ще бѣде по-
учително за всица ни и въ бѣдѣщето. А
понеже самитѣ пакъ дѣла показватъ чѣ и
смѣткитѣ на распаленитѣ оція грѣци па-
триоты, които предизвикаха схизматъ, из-
лѣзоха съвѣтътъ праздни и безосновны, то
време е вече, мислимъ, да сѣ свѣтятъ и
тѣ, а отъ взаимното това благоразуміе и
отъ справедливото оцѣненіе на работитѣ
ний смы увѣрени чѣ ранно или късно
схизмата ще остане само едно голо имя
въ църковнитѣ исторіѣ.

Доста сѣ сѣ лѣгали съ праздни надеж-
ды схизматофилитѣ еллински патриоты, кои-
то си въображниха чѣ могатъ да употреби-
тъ както пакътъ най-святитѣ лица за ве-
щественитѣ интереси на народътъ си. Са-
мооболценіето е простени само когато е
мимоходно. Разумътъ обаче и опытътъ
трѣбва най-послѣ да свѣтятъ и най-много
заблуденитѣ.

ВЪНШНИ НОВИНИ.

Англия.

Превоздамы тука частъ отъ царското слово, съ което си отвори напоследъкъ английскитъ парламентъ. «Сношенията ми, казва въ него царицата, съ великитъ чужди сили сж най приятелски, и азъ ще употреба тия искрени сношения за съхранение на европейскитъ миръ и за точното изпълнение на международнитъ длъжности. Бракосъчетаніето на синъ ми, принца Единбургскаго, съ великитъ князъ Маріѣ Александричъ отъ Россіѣ, е за мене причина на голъмо удовлетвие, а съвременно и едно поръчителство за добритъ сношения помежду двѣтъ голъми държави. Войната противъ Ашантъ въ Африкѣ имѣ за послѣдствие привземаніето и разореніето на столицитъ както и началото на договоритъ, които, надѣя се, ще улучшатъ търговскитъ и другитъ наши сношения по Африканското крайморіе. Доблестта, благочиніето и постоянството на сухопътижтѣ и морекъ войскъ, църковността и дѣятелността, които показана въ тия критически времена всички оня, които зеха участие въ тѣзи войни, оправдаха прославането отъ време английско оръжіе. Жално ми е чи ланското извъредно бездѣждіе повреди единъ голъмъ частъ отъ странитъ на Индійскитъ ми държавъ и причини гладъ въ много области, населени отъ много милиона хора. Азъ заповѣдахъ на главнитъ управители на индійскитъ ми държавъ да не пощади нищо за облекчаване на запизана послѣ съ преобразованіята които ся показватъ нужди за вътрешното улучшение на държавитъ.

Австрія.

Австрійскитъ епископи званично сж отворили бой срѣщу църковнитъ закони. Но заплашваніята имъ нѣма да въспратъ цѣло законодателнитъ преобразованія по тѣзи частъ да ся туратъ въ дѣйствиѣ. Усполуеніята противъ които ся отпращава окръжното писмо на Панага сѣществуватъ отъ много години въ другъ мѣста. Защо свято Сѣдалище отблъсва въ Австріѣ онова, което приема въ Франціѣ? Обхождението отъ униатското въроповѣданіе въ разнекваніето на църковнитъ закони е достозабѣлжително, и единъ свещеникъ отъ това духовенство казалъ откровенно чи то припознава върховитъ власть на държавитъ. Униатскитъ епископъ отъ Лембергъ направилъ, казватъ, за това бѣлжикъ на тоизи свещеникъ и подобномыслиячтѣ му, и ги заплашилъ съ папскіѣ афоризми, но на това отговаря единъ виенскій листъ чи нищо повече отъ такива строги вѣрки неможе да развърже слабитъ свръзки които привязватъ сѣдиненитъ австрійски народонаселения съ Римъ, и да ги

накара да ся повърнатъ пакъ въ православнитъ църкви.

Италия.

Превоздамы тука адреситъ, който ся подаль, отъ странъ на италианскитъ камарѣ, на царѣтъ Виктора Еммануила по поводъ на двадесетъ и петъти години отъ въскъсаваніето му на престолѣтъ.

«Ваше Величество,

Предъ 25 години Ваше Величество ся втекачехте на престолѣтъ отъ който вѣштѣ уважавемъ отецъ елизаше самоволно слѣдъ като на праздно потърси смъртъ на военното поле.

Той Ви оставяше за наследіе едно честно злочастіе за поправление и голъми длъжности, които требаше да изпълните. Вий приехте това наследіе съ рѣшеніе да уничтожите послѣдствіята на неприятелското злочастіе. Въ ози печаленъ день, Вий зехте отпоръ си да въздигнете Италиѣ. Такова бѣше свято обѣщаніе, което направихте въ Новарѣ на 23 Марта 1849. Това обѣщаніе, Вий го изпълнихте.

Въ теченіето на нѣколко години, Вий презгнахте единъ път за който ся изскусуха въкове. Пакъ бѣше труденъ, негладкъ, пълненъ съ опасности, и съ всякакви мъчности, но Вашитъ убѣждения бѣха непоколебими, Вашата воля не преклонима. Вий не отстъпихте нито предъ мечтаніята нито предъ легкитъ размисления. Съ пълно довѣріе въ правдѣта на дѣлото Ви, въ силѣта на свободнитъ установления, въ любовничности, Вий презрѣхте, и преодолехте всичкитъ опасности.

Вий достигнахте цѣлтъ си. Днесъ Италия е свободна и сѣдинена, и тя занимава мѣстото което ѣ прилича да има помежду образованитъ народы. Съединяюще най-славнитъ преданія отъ минлото съ най-възвышенитъ стремления на настоящѣтъ епохѣ, Вий изпълнихте най-голѣмото дѣло на цивилизаціѣтъ въ новитъ времена. Вий направихте отъ Италиѣ единъ народноостъ, и отъ тѣзи народноостъ единъ образецъ на свобода, едно поручителство за миръ.

Като доходахте на Италианцитъ столицѣтъ имъ, Вий заслужихте признателността и рѣкопосканіята на човѣчскитъ свѣтъ, защото Вий спасихте отъ единъ общъ повреждъ интереситъ на върхѣтъ и интереситъ на цивилизаціѣтъ.

Ваше Величество,

Въ днешнитъ тържественъ празникъ за васъ, за уважавемъ Вашъ династіѣ, за Италиѣ, която съкрачава единъ достоанителъ историческій периодъ отъ 25 години, посрѣдъ тѣ велики въспоминанія, чувството на признателностъ тѣ къмъ Ваше Величество, ся възбужда поживостно въ напѣитъ души, а това чувство е чувството на цѣлитъ народъ. Камарата на на-

роднитъ представители оли Ваше Величество да приеме почтителното и благосклонно израженіе на това чувство. Да, Ваше Величество, Италия Ви е глѣбоко признателна, Европа Ви ся чуди, Историѣта Ви прославя».

Унгариѣ.

Министерскитъ кризисъ, който ся продължи въ Унгариѣ почти цѣлъ годинѣ, може днесъ да ся счита като свршенъ. Новото министерство ся съставило подъ предсѣдателството на г. Битто, и за това спомогналъ и самъ императорѣтъ Францъ Іосифъ, както и близкитъ му свѣтъникъ графъ Адраши. Единъ, отъ европейскитъ вѣстници като извѣства това, пыта за колко ли время ще може да ся продължи и това ново министерство, и прави слѣдующитъ размисления: «Положеніето на Унгариѣ, не само по наше наблюдение, но по единогласнитъ отзывъ на европейскитъ печатъ и даже и по собствено съзнаніе на Унгарцитъ, не е само печално, но е еще и безнадежно, както ся бѣше парализирано единъ отъ партиѣтъ на Деака. На 1866, когато налѣтъхъ толкозъ злочастія на Австрійѣ, графъ Бейетъ знамѣри прочутиѣ дуализмъ, чрезъ който поиска да предаде едиктъ половинѣ отъ австрійскитъ имперіѣ на германцитъ, а другѣтъ половинѣ на Унгарцитъ. Тѣзи послѣднитъ помислиха чи въстановленіето на тѣхното кралство е исторически необходимо. Като ся ползуваха отъ широко господарственны права, тѣ ся въобразиха чи ще присѣбятъ немскитъ жители въ кралството имъ на Унгариѣ, когато е извѣстно чи Нѣмцитъ, Славянитъ и Власитъ пматъ пѣлжъ самосвѣтъ на народното си существование. Унгарцитъ ся въобразиха еще чи тѣ сж призваны да играѣтъ и въ сѣдбнитъ на Европѣ единъ отъ най-важнитъ роли. Тѣ устроиха голѣмъ войскъ, който съвѣтъ несомнѣствува на потребноститъ на странѣтъ имъ. Финанцитъ на кралството сж въ голѣмо разстройство, защото тѣ ся истощиха на непродвиженны разходы. Въ бюджетѣтъ ся показва единъ значителенъ недостатокъ, който ся увеличава всякъ годинѣ, и минѣлѣтъ годинѣ ся въскъсаше на 21,215,896 гулденъ, а всичкитъ успѣли, които станаха да ся допѣли тоизи недостатокъ, ся показана тщетны, и прибѣгваніето до разорителны заемъ се ся показваше необходимо. До печалното положеніе на финанцитъ ся присѣднѣла и общата продажностъ на общественитъ служители. Освѣтъ това, и управленіето на Унгариѣ ся намѣрва въ разстройство. Унгарцитъ много ся хвалиха до послѣдне время съ политическото си въздржаніе и съ парламентарскитъ си способности. Днесъ, като положеніето ся е свѣтъ измѣнило, дѣрзостѣта имъ е станѣла по малка. При това, престарѣлый Деакъ ся отказа отъ политическѣтъ дѣятелностъ, и партиѣта му,

лишена отъ предводителя си, е распаднала; помежду членовѣтъ ѣ сж ся явили взаимно издѣвріе и завистъ; публичнитъ интересъ ся ограничава въ личнитъ; тѣ ся е подраздѣлила на разны други партиѣки, на които членовѣтъ не ся грижатъ за друго освѣтъ за себе си. Администраціѣта и судѣтъ въ Унгариѣ ся отличава съ пѣленъ произволъ, а ученитъ заведенія ся намѣрватъ въ свѣршенъ упадокъ. Щомъ Унгариѣ ся едобилъ особно правителство, въ гимназитѣ ослабна классическата система, старогръцкитъ языкъ стана предметъ необязателенъ, и дѣлото доде до тамъ цѣло ученици, които сж получили свидѣтелство на зрѣлостъ въ унгарски гимнази, австрійскитъ университеты ся отказватъ да ги приѣматъ. Самитъ Унгарцитъ сж ся убѣдили за нуждѣтъ на коренны преобразования».

На 10/22 Марта Германскитъ императоръ изпълнилъ седемдесетъ и седмѣтъ си годинѣ. Деньтъ на рожденіето му ся празнува въ Берлинѣ съ голѣмо торжество. Освѣтъ Баварскитъ и Виртембергскитъ царѣ, всичкитъ други владѣтелни лица отъ Германіѣ ходили въ Берлинѣ да принесатъ личнитъ си поздравления на старитъ императоръ. Стеченіето на народѣтъ въ Берлинѣ по тоизи случай было извъредно.

— Князь Бисмаркъ е боленъ отъ нѣколко время, и той не може да участвува въ разнекваніята, които ставатъ въ германскитъ Рейхстагъ. Това го много, казватъ, оскръбвало, защото имѣлъ пренебре да подѣржи самъ нѣкои законопроекты, които сж почти исключительно негово дѣло. Болѣстѣта му, понеже ся продължава отъ нѣколко время, почнѣла да причинява въ Германіѣ доста безпокойствѣ.

Отъ Францъ извѣствяватъ чи прочутиѣ *Ромфорты* и други цѣтъ коммунисты, които бѣха заточены въ Новѣ-Каледоніѣ, побѣгнали отъ тамъ, и отишли въ Австраліѣ.

Румѣнія.

Новы откритіѣ.

Любопытны сж слѣдующитъ свѣденія които дава единъ румунскій вѣстникъ за Румѣнитъ живущи отъ самъ Дунавѣтъ:

«Нѣй, казва тоизи листъ, жителитъ на Траянескѣтъ Дакіѣ отъ въкове вече сѣмъ забраули нашитѣ братія които живѣѣтъ въ Авриланскѣтъ Дакіѣ отъвѣтъ Дунавѣтъ и сж разпрѣснати въ Добруджѣтъ, въ Бѣлгаріѣтъ, Сърбіѣтъ, Македоніѣтъ, Тессаліѣтъ, Ипирѣтъ, Фракіѣтъ, и Албаніѣтъ. Днесъ нѣй сѣмъ много, но малцина и не точно прочитами нѣй исторіѣтъ на великѣтъ Румѣніѣтъ (*Magna Vlachia*), която чрезъ румѣнскитъ императоры Асѣтъ и Иоанна, въ сѣюзъ съ Бѣл-

ПОДЛИСТНИКЪ.

ОТЕЧЕСТВО И НОСТАЛГІЯ.

Пятувай колкото щепѣ, обиколи, ако можешъ, всичкитъ свѣтъ, свѣржи хиляды сношенія тамъ гдѣто ся спирашъ за по-малко или по-много время, посели ся кадѣто тѣ тайно заведе прѣстѣтъ на божіитъ промыслѣ: не! до като чувствувашъ и въздышашъ, въ сѣрдцѣто ти нѣма никога да изгасне оная свѣщенна искра, която ся е родила въ душѣтъ ти заедно съ твоеото ражданіе въ бащиното ти огнище, и като една илектрическа жица свѣрзва двѣ точки разстоящи едикъ отъ другѣ. Не напраздно ся въспѣва отъ напѣитѣ привязанности на човѣкѣтъ къмъ родното му мѣсто. Не напраздно е викалъ въ глѣбочинѣтъ на сѣрдцѣто си славнитъ германскій поетъ Шилеръ. *О! колко силно влече любовта къмъ отечеството! не сж голы думы думитъ на Волтера; О колко много е драго на всички благородни сѣрдца отечеството! не зналъ сж каква сладостъ ѣ корми родната ни земя, е казалъ преди Волтера и Шилера и латинскитъ поетъ Овидіѣ, а много время еще преди него старогръцкитъ драматургъ Еврипидъ е поучавалъ чи е естествено всякій човѣкъ да ѣ влюбенъ въ отечеството си и чи, който казва противното, той си играе само съ думитъ, защото умѣтъ му не може да не е тамъ. Да! всичко, природа, дѣтиски въспоминанія, сродни свѣрски, мѣстны обычаи привязватъ човѣкѣтъ къмъ родното му мѣсто, гдѣто е за пѣрвъ пѣтъ видѣлъ слѣтцѣто, въздышалъ животворнитъ въздухъ и ся е научилъ да искава мыслитъ си. Могилнитъ, зеленитъ равнина, свѣчавитъ корѣнъ и лѣсове, быстриѣ воды, а често и едно дървце, една ливадичка, дору и една гола и суха канара на родното мѣсто толкозъ преобладаватъ фан-*

тазіѣтъ цѣло, колкото малко и малозначително да е родното мѣсто на единъ човѣкъ, той ся е него хвали, и къмъ него обрѣца често погледѣтъ си отъ чуждитъ страны, и него не веднажъ предпочита отъ най-благополучнитъ страны и градища на вселеннѣтъ.

Това чувство често ся развива до такъвъ степенъ цѣло то става страсть у нѣкои си хора, и тѣзи страсти или болѣтъ е извѣстна подъ имѣто *носталгіѣ*. Рѣчѣта *носталгіѣ* сж старогръцкѣтъ рѣчъ сложна отъ *ностосъ* — връщаніе и отъ *алгосъ* — болѣтъ. Тя значы, слѣдовательно, болѣтъ отъ желаніе за връщаніе въ отечеството.

Въ послѣднитъ брой на *Ревю де дѣо Мондѣ* нѣй срѣщамъ слѣдующитъ любопытны нѣща върху носталгіѣтъ, които като твърдѣ интересны превоздамы както слѣдува:

«Носталгіѣта или болѣстѣта за родното мѣсто е една дѣйствителна болѣтъ, която представя едикъ купъ симптомы и душевны безпокойствѣта точно опредѣленны, едикъ болѣтъ толкозъ по-дѣйствителнѣкъ че тѣ ся често свѣршава съ смъртътъ. Соважъ (знаменитъ докторъ роденъ на 1706 и умрѣлъ на 1765 въ Монпелье) опредѣлява носталгіѣтъ съ четири думы: уныніе, безсѣніе, безпокойностъ (безъ ищѣхъ), слабостъ. Страждущитъ отъ носталгіѣтъ изгубва най-напѣрѣдъ веселіето си, енергіѣтъ си, и трѣси осамотеніето да ся предаде на единствениѣтъ идеѣтъ които го на всякадѣ прѣстѣдова, идеѣтъ за родното му мѣсто. Той преобрѣща, украшава въспоминаніята които ся свѣрзаватъ съ мѣстата гдѣто ся е въспиталъ, и си сътворива единъ идеаленъ свѣтъ въ който фантазіѣта му ся затваря толкозъ упорито цѣло е невъзможно да го извади човѣкъ отъ тамъ. Той отбѣга лицата, които е най-много обичалъ, отблъсва развлеченията и ся сѣрди когато нѣкоя поиска да го утѣли. Това мечтателно мѣніе което той ся съставя съ твърдо убѣждѣніе чи нѣма вече да види отечеството си, и скръбѣта която усѣща отъ това, произвеждатъ въ органѣтъ му смущеніе което най-послѣ обзема всичкото му тѣлосложение. Чѣрѣтъ на

лицето му ся промѣняватъ, очитъ му сж безжизненны и вперены се на едно мѣсто, физиономіѣта му изражава крайно едно уныніе; сѣтиѣ движеніята му ослабнуватъ и показватъ едикъ жалостнѣкъ нѣрѣшительностъ на волѣтъ. Подиръ малко дохожда анеміѣта (безкрѣвїето), кожата става суха и землѣта, цвѣтътъ ся губи, отдѣленіята на тѣлѣнитъ соковы ся умалчаватъ, пулсѣтъ (бѣненіето на жилѣтъ) ся ускорява и кругообращателны смущенія ся явяватъ. Отъ странъ на нѣщеварителнитъ отпавленія, смущеніето не е по-малкозначително; понеже болнитъ почти не яде вече, съглѣждатъ затрудненія въ стомахѣтъ. Ужеститъ, хлѣбѣтъ ся явява съ всичкитъ си обикновены невротіѣ, тѣ пренебрегаватъ киченіето си и всичкитъ си страсти, заедно съ кокетството; слѣдъ това ся явяватъ у тѣхъ неприятели трѣпки, ноцны испотиванія. Лори паричасе това сужъ *охтиѣ* на меланхоличѣтъ. Най-послѣ болнитъ думира съ разумѣтъ си и се е стѣнѣла за мѣстото което пеще види вече. Оно-ва, което отличава най-много тѣзи болѣтъ, е чи болнитъ знае чи той ще умре. Често ся случва гдѣто страждущитъ отъ носталгіѣ ся оставятъ да умратъ отъ гладъ и ся убиватъ.

Носталгіѣта хваща особенно младитъ хора, и докача безъ никакъхъ разлиѣхъ всичкитъ тѣлосложения. Най-много ся забѣлжѣва между военны човѣкѣты. Тѣ много пакъ дарува като епидеміѣ и направи голѣми разоренія между французскѣтъ войскѣ по голѣмитъ боеве въ времято на революціѣтъ. Въ послѣднитъ бой, носталгіѣта направи многочисленны жертвы помежду нещастнитъ французски робы разпрѣснати по цѣлъ Германіѣтъ. Тѣ удари много военны въ времято на обѣждѣтъ на Парижѣ, най-паче въ концѣтъ на тѣзи обсады, когато непрестаннытъ злочастіѣ и страданія бѣхъ почнали да докѣчатъ и най-силнитъ тѣлосложения. Многого случки отъ носталгіѣ, които ся забѣлжѣха тогазъ въ болницѣтъ, причиняваха на наблюдателѣтъ истиннѣкъ скръбъ. Ето една отъ тѣхъ случки: На 4 Январѣ 1871, единъ младъ Маркизъ, на възраст

двадесетъ и четири години, членъ отъ народнѣтъ стражѣ, влѣзе въ едикъ отъ болницѣтъ въ Парижѣ. Той не ядеше почти, и постоянно почти си правяше молитвѣтъ и плачеше, като отблъсваше всяко веселіе и всяко утѣшеніе. На 10 Январѣ, всякіи паталогическій симптомы бѣше изчезналъ, по упадокѣтъ на силитъ бѣше толкозъ много напѣрѣдѣлъ, нравственното ослабваніе на болнитъ бѣше толкозъ безпокойтелно, цѣло докторѣтъ помисли да го поглѣгнѣтечески. До него турѣха драма войницѣ и едикъ болничникъ (вардаѣ на болнитъ) които го постоянно раздумваха съ разговоры за отечеството му и за фамиліѣтъ му. Но всичко бѣше напраздно. На 16, попытанъ изново отъ докторѣтъ цѣло има, младитъ боленъ въздыхна и каза съ сѣзѣны на очитъ почти слѣдующето: «Всичко е свѣршено, азъ го добрѣ усѣщамъ, ще умра, и вий не ще можете да мя спасете. Азъ не бѣхъ никога излѣзалъ отъ отечеството си Бретанъ, азъ бѣхъ благодаренъ, бѣхъ богатъ, бѣхъ щастливъ; баща ми умрѣ безъ да ми ся скара нѣкога и той мя вѣскога оставише да правя всичко цѣло искахъ; азъ ся отказахъ да ходя въ училищѣто, и въспитаніето ми стала въ бащинитъ мѣ мѣ великолѣпенъ домъ; порастнахъ, въспитанъ и изученъ отъ свѣщенникѣтъ, и живѣхъ животъ безгриженъ, почтенъ и честъ, както трѣба да живѣе едикъ благороденъ Бретанецъ. Кой би ми казалъ чи азъ единъ день ще остава отечеството си и ще дода да умра на едно легко въ болницѣтъ край вратата на Парижѣ! Азъ усѣтихъ еще на деньтъ когато трѣвахъ отъ Бретанъ, чи всичко е свѣршено за мене. Зехъ участіе въ много битвы, но Богъ не цѣ да мя земе. Той поиска да мя испита еще повече, и уважавамъ святѣтъ му волѣкъ. Ако да знаяхте колко страдалъ! Азъ да не видя вече бащинитъ си домъ, градинитъ и лѣсовѣтъ, стадогѣ, конѣтъ си и кушетата си! Дано Богъ ускори страданіята ми и ми прости слабостѣтъ. Понеже топовѣтъ грѣшатъ силно тѣзи заранъ, не стойте тука, стаята ся е срути, послѣднитъ ми часъ е настѣналъ, ѣ

гаретъ, не веднажъ побѣди упоритѣтъ византийскѣ гряди, които злоупотребиха за своиѣ смѣтки съ румѣнскѣтъ имперіи на Вѣстокъ. Сикакъ найнапредъ отвори страницѣтъ на исторіиѣтъ на забравенѣтъ тѣл Румѣни, като доказа убѣдително и съ силни румѣнскѣ вѣрж чѣ Цариградъ принадлежи на Румѣнитѣ а не на Еллинитѣ. Напоследѣтъ въ времето на князь Куза пѣи си припомнихме пакъ нашѣтъ братія отаѣтъ Дунавѣтъ и съ състави единѣтъ македонорумѣнскѣтъ комитетъ, който съ отпослѣтъ развали въ времето на министертвото на Тѣла. Грядѣтъ некаѣтъ да истребятъ тѣ Румѣни и да ги погребятъ чрезъ интригитѣ на своитѣ архiereи. Българетѣ съ отаѣтъ Грядѣтъ църковно. Какъ не бѣше възможно да направятъ сѣщото и нашѣтъ братія Румѣни отаѣтъ Дунавѣтъ, числото на които съ вѣскача до 2 1/2 милиона? Тѣ Румѣни некаѣтъ да освободятъ училищата си както и църквитѣ си отъ нгого на грядѣтъ учителя и свѣщенники; но ще ли могатъ тѣ да направятъ това безъ никакъ помощъ отъ странѣ на румѣнското правителство? Днесъ найпаче, когато вѣсточнитѣ въпросъ съ пакъ съживява, румѣнското правителство има длъжностъ да не забравя сѣдѣтъ на оня Румѣни. Онова, което направиха злощастнитѣ Българе не можеше ли да го направи съ по голѣмъ сполучъ румѣнскитѣ народъ за Румѣнитѣ отаѣтъ Дунавѣтъ? Единѣтъ свѣщенникъ отъ Ардели, който пѣтува днесъ въ Аврилѣнскѣтъ Давѣтъ, ни опознава съ състояніето на тамошнитѣ Румѣни, и показва какъ еллинитѣтъ училища и църкви опропаестватъ народностѣтъ на нашѣтъ братія, и призовава насъ свободнитѣ Румѣни да спасемъ съ законнитѣ средства 2 1/2 милиона братія, които живѣятъ отаѣтъ Дунавѣтъ. Венчикѣтъ Румѣни съ вѣскачатъ приблизително на 15 милиона, които съ распоаѣтъ така: а) въ свободни Румѣни (освѣтъ Еврѣнтѣ и другитѣ чужденци) 5,000,000. б) Въ Австрійскѣтъ Имперіи (Трансилваніи, Банатъ, Унгариѣ и Буковинѣ) 4,000,000. в) Въ Россіи (Бессарабіи, Бранъ и Харковъ) 1,500,000. г) Въ Турціи (при дунавскитѣ крайбѣрѣѣ и вътрѣ въ Турціи) 3,000,000. д) Въ Сърбіи (половината отъ жителитѣ и съ Румѣни) 600,000. е) Въ свободни Грядѣтъ и въ островитѣ на егейското море (наймалко) 800,000 ж) Въ Белгіи и въ Швейцаріи 150,000. Горѣказаннитѣ вѣстникѣтъ предлага чѣ това число отъ 15,000,000 не е никакъ преувѣлено, даже по точно бы было да съ каже чѣ Румѣнитѣ съ 16,000,000; и той влиза послѣтъ въ пѣи подробнои въ които не ще си позволимъ да го слѣдоваме. Единъ само бѣлѣжъкъ ще съ допрѣстѣтъ, и тѣ е слѣдующата: Венчикѣтъ народи иматъ наклонностѣтъ да съ показватъ предъ другитѣ за нѣщо повече отъ колкото съ тѣ дѣйствително, но младитѣ народи иматъ особеннѣтъ слабостъ да съ хвалѣтъ съ множеството на членовѣтъ си и да мислятъ чѣ свѣтътъ

некамъ да съ приготвя да умра като добръ христѣнинъ . . . » На 23 Януаріи пулѣтъ на младитѣ бѣше 110, кожата му бѣше изсѣхнала, и като му бѣше свѣтливо, той самъ не бѣше вече въ себе си, и на 28 той умрѣ на 10 часѣтъ сутринѣтъ.

Г-нъ Беноа де ла Грандьеръ дава върху посталгитѣтъ у разнитѣ народи много любопытни подробности. Французитѣ, понеже съ повече отъ другитѣ народи привязани къ отечеството си и усѣдатъ едно истинско отвращеніе да го оставятъ, съ такожде и най-много подвержени на носталгитѣтъ. Жителитѣ на западнитѣ и южнитѣ области съ особенно предрасположени за тѣзи болѣсти. Религиознитѣ нѣтъ живѣтъ, непрѣмѣнѣмѣтъ нѣтъ правы, особитѣтъ обичаи които съ продължаватъ въ Бретанъ турятъ между земѣтъ и жителитѣ и свѣзъи които никога не съ разтѣрзватъ безъ наказаніе. Швейцарцитѣ такожде много обичатъ отечеството си и съ голѣмъ скѣрбъ съ отдалечаватъ отъ него. Носталгитѣ не е рѣдка въ Италиѣ. Отъ 1867 до 1870 италианската войска представи едно количество отъ 203 слудки на носталгитѣ, отъ които осемъ смъртелни. Англичанѣтъ и Пѣмѣтъ съ прѣселяватъ по-лесно. Англичанѣтъ особенно съ предпоаѣтъ отъ носталгитѣтъ чрезъ предпріимчивитѣ си духѣ, и може да съ каже чѣ отечеството за тѣхъ е на вѣскадѣ гдѣто съ развѣва английското знамя. Космополитическитѣ характерѣтъ на Нѣмцитѣ е по-малко развитъ. Въ времето на послѣднитѣ бой, посталгитѣтъ направи доста многобройни жертви помежду войницѣтъ отъ народитѣтъ стражѣ.

Сагаръ казва чѣ человекѣтъ обича толкозъ повече родно си мѣсто колкото е по-близу до природното състояніе. Това е наистинѣ така. Дѣлитѣ, полубразованитѣ человекѣ, и оня които живѣятъ въ оустѣлы климатѣ, съ голѣмъ скѣрбъ оставятъ отечеството си. Г-нъ Фосакъ казва чѣ единѣтъ Лалонѣтъ доведенъ въ Польшѣ, гдѣто венчѣ съ грѣхѣтъ г-а нею, съ облада отъ

е отъ тѣхъ повече населенъ. Да не бы да страждатъ до нѣкадѣ поне отъ тѣзи слабостъ и нѣкои си распалени патриѣтъ помежду нашѣтъ сѣбѣтъ отаѣтъ Дунавѣтъ? Нѣи не оспорвани чѣ има въ Турекѣтъ Държавѣ цѣли окрѣѣѣ населени отъ Власѣ, по числото 2 1/2 милиона да ли не е май преувѣлено?

ВЪТРЕШНИ РАБОТЫ.

Свързваніето на сѣрбскитѣ линіи съ турекѣтъ сѣтъ.

По тойзи въпросъ ето по прочитани въ *Левантъ Хералдъ*:

«Сѣрбія, като съ отказа да прѣеме свързваніето на линіитѣ си съ предначертанитѣ линіи презъ Боснѣ по разклоненіето отъ Фогж до Вишградъ, тойзи въпросъ съ представи изново на Държавитѣтъ Сѣвѣтъ, който най-послѣ одобри свързваніето презъ Нишѣ, както го искаше Сѣрбія. Сѣга остава да съ рѣшатъ само пѣколко въпросъ въ подробностѣтъ. Сѣрбитѣ съ готовы да почнатъ работѣтъ изведнажъ. Ако и Турціѣ побѣрза да направи сѣщото, жителитѣ и ще могатъ въ двѣ-три години да съ облизатъ съ Вѣнкъ.» А въ «Журналъ дѣе травѣ шобникъ дѣе Ланпиръ Оттоманъ» прочитани слѣдующето: «Научаваме чѣ Високата Порта дала тѣ дни едѣо праведно удоволствѣніе на желаніята които Сѣрбія бѣше отъ много время изразила, и одобрилося вече свързваніето на желѣзнитѣ и линіи съ турекѣтъ сѣтъ чрезъ Нишѣ—Приштинѣ—Кюпрюлю—Солунъ. Венчикѣтъ свѣтъ е благодаренъ отъ рѣшеніето на тойзи въпросъ, който имаше голѣмъ важностъ и за двѣтъ страны. Това рѣшеніе е дѣло на Негово Высочество Садразамѣтъ, който има особеннѣтъ надлежностъ по тѣя въпросъ. Той изведнажъ разбра чѣ свързваніето на сѣрбскитѣ линіи презъ Нишѣ—Приштинѣ—Кюпрюлю—Солунъ представя неоцѣнимы ползы за Турціи относително както до военнитѣ и интрѣеи така и до економическото и промышленното и развитіе. Наистинѣ, военнитѣ знаѣтъ твърдѣ добръ чѣ чрезъ това свързваніе едно военнѣтъ го плѣ може много лесно да съ прѣнесе на сѣрбскитѣ граници, чѣ странитѣ презъ които ще мине войската съ плодородни въ всяко отношеніе, и чѣ и земята представя твърдѣ благопріятны мѣстоположенія за военнитѣ движѣнія. Колкото за економическитѣ интереси които съ излѣзатъ за Турціи отъ това свързваніе, тѣ съ разбираѣтъ сами отъ себе, защото всякій може да предвиди чѣ търговията на Англіи, на Франціи, на Германіи и на Австро-Унгариѣ ще съ намѣри въ нуждѣ да земе чрезъ сѣрбо-турекитѣ линіи плѣтъ който съ свързва до солунското пристанище за да съ отправятъ отъ тамъ кътъ Египетъ, Индіѣ и Китаѣ. Освѣтъ това, горѣка-

едно толкова голѣмо и неизлѣчимо уныніе щото, най-послѣ, побѣгна да иде пакъ въ неблагопріятното си отечество. Нѣкои си Греландитѣ които бѣха пренесени въ Давѣтъ презѣрѣхѣ единъ очевиднѣтъ смъртъ като си изложиха, въ слаби корабли, на морекитѣ бурѣ за да преминатъ морето, което ги раздѣляше отъ отечеството нѣтъ. Подобни нѣща съ забѣлѣжиха и помежду Индіитѣ на сѣвернѣтъ Америкѣ. Албертъ разказва чѣ една млада Индіанка, на имя Кураме, прибрана въ едѣкъ коріи, и усминовена отъ едѣкъ богатѣтъ фамиліи «Заведете мя пакъ, выкала, заведете мя на мѣстото гдѣто съ родихъ! Ахъ, мила майчице, забрави ли мя вече ты?» Кураме между тѣмъ повѣхнуваше, ослабуваше, изсѣхваше. Единѣтъ день, като видѣла отъ далечъ нѣкои си Индіанци отъ своето плѣмя, тѣ побѣгнала съ тѣхъ, и никой вече не ѣкъ видѣлъ. — Чудно свойство е наистинѣ тѣзи непреодолима привязанностъ на человекѣтъ къ земѣтъ, небето, мѣстоположеніята на странѣтъ въ който е прѣминалъ дѣтството си! Какво доказателство противъ нашѣтъ международни и человекѣкобни философи!

Каква е тѣзи странна болѣстъ? Повечето отъ докторитѣ ѣкъ представиха като едно разнообразіе, едѣкъ формѣ отъ лудостѣтъ, единѣтъ видѣ маніи или меланколіи. Г-нъ Беноа де ла Грандьеръ не ѣкъ счита за такавъ; той гледа въ тѣзи болѣсти едно разстройство на органитѣ на въображеніето и на памятьтъ. Нѣнитѣ различія които той прави между носталгитѣтъ и другитѣ видове на лудостѣтъ оправдаватъ нѣмѣното му. Наистинѣ, страдащитѣ отъ носталгитѣ нѣма мисли безсѣдни или странни както лудитѣ. Той не си въображава чѣ е облада отъ нѣкой демонъ, нито чѣ съ излѣзѣтъ на вѣтъкъ или на куче. Той не е завладѣнъ, както меланколичитѣ, отъ страхѣтъ или отъ ужасѣтъ на едѣкъ въображаемъ болѣстъ. Отъ другѣтъ странѣ, маніитѣ и шизоиднитѣ сѣтъ въобщѣ добръ на здравіето си; при

занното свързваніе ще има за послѣдствие развитіето на много производителны индустриѣ отъ Нишѣ до Солунъ. Отъ тѣ индустриѣ нѣи можемъ да споменѣтъ мѣхоходѣтъ фабрикитѣ за оружія, за памукъ и за копринѣ. Тѣ съ мислитѣ които поддържѣха мѣнѣното за рѣшено то вече свързваніе. Сѣрбія трѣба, при венчѣ то ва, да е глѣбоко признателна както на Садразамѣтъ тѣи и на министѣрътъ на иностранныѣтъ дѣла Рашидъ паша, и нѣи не съ съмнѣваме чѣ князь Миланъ ще доде въ Цариградъ да благодаритѣ лично на Султанѣтъ както отъ себе си тѣи и отъ странѣ на цѣлитѣтъ сѣрбскитѣ народѣ.»

Г-нъ Христѣтъ прѣлѣтъ отъ Вѣлградъ единѣтъ телеграфъ, въ който му съ сообщѣва чѣ князь Миланъ плѣтъ да доде въ Цариградъ презъ идущитѣ мѣсецъ Априліи. Г-нъ Христѣтъ съобщѣлъ това извѣстіе на Високѣтъ Портѣ.

По наставленія които прѣстигнаха телеграфически отъ Цариградъ, сѣрбскитѣ агентѣ ходѣлъ такожде минжлитѣтъ пошлѣнникъ при Негово Превѣсходитѣлство Рашидъ паша, министѣрътъ на иностранныѣтъ дѣла, да му прѣнесе благодарѣніята на княза Милана за рѣшеніето на тойзи въпросъ; официалната нота която извѣстѣява рѣшеніето на Високѣтъ Портѣ плѣтъ да съ даде тѣя дни на сѣрбскитѣ министѣръ.

Извѣстѣватъ чѣ Негово Высочество Мидхадъ паша трѣгналъ тѣя дни за Чѣпме, близу до Смирна, гдѣто плѣтъ да съ цѣри съ топлитѣ води, които съ намѣрватъ тамъ.

Накѣрѣ бѣи вѣтъ подалѣтъ отъ Царитѣлството да устрои около Цариградъ едѣкъ линіи отъ желѣзѣтъ плѣтъ, който имаше намѣрѣніе да продължи и до Варѣ.

Извѣстѣватъ отъ Софійѣ, чѣ единѣтъ тамошѣтъ капиталистѣтъ имаше намѣрѣніе да представи на министертвото на публичитѣтъ дѣла едно прошеніе да му съ позволи да направи съ свои разности едѣкъ твърдъ мостъ на Марицѣ между Самани и Тѣрново съ условіе да събира отъ пѣсницитѣ, отъ колата и отъ желѣзнитѣ плѣтъ едно право въ растояніе на 15 год. Слѣтъ тойзи срокъ мостѣтъ ще остане събственностъ на Правитѣлството.

Въ грядѣтъ вѣстници прочитани разны дописки отъ Варѣ, въ които между другитѣ оплакванія отъ Българетѣ, казвае еще чѣ сѣлянетѣ отъ Варненското и Балчикското окрѣѣѣ обидѣли венчикѣтъ търговци отъ тѣ двѣ мѣста, защото нѣтъ съ отказвали да платятъ точно дълговетѣ си, когато, казватъ допискитѣ, тѣ търговци съ засли дѣйствително на тѣ сѣляне пѣры. Нѣи знаеѣтъ чѣ помежду сѣлянетѣ отъ казанитѣ окрѣѣѣ и нѣкои си търговци има една распрѣ, които съ продължава отъ нѣколко времѣ. Спорѣтъ както ни разказватъ, сѣлянетѣ имали тука и свои представитѣли, и работата имъ съ гледала въ Държавнитѣ Сѣвѣтъ.

венчѣното разстройство на пѣнтѣ имъ, тѣ съхраняватъ силитѣ си и доброто си здравіе. Глѣбоката печаль на страждѣнитѣ отъ носталгитѣ има, напротивъ, за първо послѣдствие да промѣни у него питателнитѣ служѣнія и да предизвика смущѣнія често смѣртоносны. Разнытѣ състоянія на лудостѣтъ съ наследственни, а носталгитѣ не е наследственна. Най-послѣ, онава, което отлича най-много тѣзи болѣсти, е чѣ тѣ съ цѣри безъ съмнѣніе когато смущѣніята които е произвела не съ еще опропастили здравіето; стѣга да съ испроводи болнитѣ въ фамиліитѣ му. Напротивъ, опѣтайтеѣ да удоволствѣнитѣ идѣтъ за велѣчїето и за богатството на единѣтъ гордѣтъ лудъ, и ще видѣти чѣ смущѣніето на разумѣтъ му, намѣсто да съ смали, ще стане еще по-голѣмо.

Както и да е, едно само средство съществѣва за исцѣрѣніе на тойзи злощастникъ когото поѣжда чѣ убива любовта му къ родното мѣсто, и то е да съ испрати на това мѣсто. Когато едно таково лекарство не е възможно, и за злѣчѣстѣ, това не е често възможно, исцѣрѣніето на носталгитѣтъ съ огранича въ привременны облѣченія често морални и игнѣнически. Прѣди венчѣ длѣжностѣта на докторитѣ, на всякадѣ гдѣто причинитѣ на носталгитѣтъ съ предизикѣтъ, е да съ трудятъ да предвѣрятъ гибелното нѣтъ дѣйствїе. За това, доста е да занимаватъ енергически, да развличатъ съ всякакви възможны средства военнитѣ и морцитѣ които съ далечъ отъ отечеството си. Види съ, прочѣе, доказано чѣ носталгитѣта е твърдѣ по-рѣдка въ морекѣтъ войскѣ отъ колкото въ войскѣтъ по сухо, а това прѣсхожда вѣроятно отъ грѣжѣтъ съ който офицеритѣ по кораблитѣ съ трудятъ да развличатъ морцитѣ и да ги предпоаѣтъ отъ всякъ печаль.

За носталгитѣтъ, на които болѣстѣта има за причинѣ осамѣтеніето въ което ги огранича языкѣтъ който говорятъ, съображеніето съ человекѣтъ, които познавали тойзи языкъ е често едѣ-

— Атинскитѣ вѣстници извѣстѣватъ чѣ ученицѣтъ отъ Пловдивъ и Стенѣмаха, които съ учѣтъ за сѣга въ Атинѣ, основали въ тойзи градъ единѣтъ комитетъ подъ имя *Ичѣла*. Тойзи комитетъ имаше за цѣлъ да купѣва, съ помощѣтъ на мѣсячны вѣнасіи и подарѣванія, учебны и правственны книги които ще съ испровождаѣтъ и раздаватъ дарѣмъ по училищата отъ пловдивското окрѣѣѣ.

Достоохвално е дѣлото на атинскитѣ ученицѣ отъ Пловдивъ и Стенѣмаха, и нѣи смѣтъ въѣрѣны чѣ въ Атинѣ нѣма никой да ги обвини за тѣзи нѣтъ ревностъ като панславистѣ, както често съ наклонѣватъ отъ распалѣны нѣкои си Еллини патриѣтъ Българетѣ, когато съ грѣжатъ пѣкадѣ за училищата на тѣхното отечество.

Извѣстно е чѣ въ Цариградъ, който по мѣстоположеніето си объѣма по едно значително число житѣли отъ венчикѣтъ почти държавѣ и народности, европейскитѣ народи иматъ свои цѣркѣви, училища, болницѣ и други много человекѣколюбивы заведенія. Само Русситѣ нѣмаѣтъ до сѣга нищо по тѣзи частъ въ тойзи градъ. Види съ обаче чѣ и тѣ съ вече усѣтили нуждѣтъ отъ такѣва человекѣколюбивы заведенія въ многонаселѣнѣтъ столицѣ на турекѣтъ държавѣ.

По първоначалнитѣ и старанія на Генералѣтъ Игнатѣва, слѣтъ нѣколко дни съ полага въ Панакалди основнитѣ камѣкъ на едѣкъ русскѣтъ болницѣ, при който ще съ въздигне и една малка цѣркѣвица. Тѣзи болницѣ, която плѣтъ да бѣде едно прѣкрасно аѣанѣ направѣно отъ камѣнѣ, ще

до 20 кровати. Въ нѣкъ ще съ прѣематъ болны отъ венчикѣтъ народи безъ никакви различія, сѣрѣцу едѣкъ малозначителнѣтъ заплатѣ, отъ който обаче православнитѣ плѣтъ да бѣдатъ, слушамы, освободѣны. Научаваме съ при това чѣ извѣстѣнитѣ нашѣ съотечественникѣ Г-нъ Т. Ст. Бурмовъ при другитѣ си длѣжности въ руското посѣлство съ назначѣлъ еще и надзиратѣлъ (смотрѣтѣлъ) на тѣзи болницѣ.

— *Kurpie d'Orient* съ спрѣлъ за три мѣсяцы.

Отъ Министертвото на иностранныѣтъ дѣла съ испроводи тѣя дни до венчикѣтъ духовны началѣства, които съ намѣрватъ въ Държавѣтъ, едно *тескерѣ*, въ което имъ съ явява чѣ Правитѣлството припоаѣва само печатѣтъ на духовнитѣ началници и на тѣхнитѣ намѣстѣници, но не п печатѣтъ на разнитѣ общины, и привлича върху това вниманіето на духовнитѣ началѣства. Подобно тѣзѣкре прѣе и българската Екѣсархіѣ.

— Негово Высочѣпреосвященство свѣто-Доростоло-червенскѣтъ Г-нъ Григоріи прѣлѣтъ напѣслѣтъ дѣкъ орденѣтъ междѣидѣ отъ 3-нѣтъ класѣ. Тѣзи висока награда е отъ най-справедливитѣ, и нѣи отъ далѣтъ съ създаѣмъ както на саѣмо свѣто-доростоло-червенскаго Г-на Григоріѣ, тѣи и на духовното му стадо, за което съ трудѣ той съ всенѣвѣстнѣ ревностъ и съ умѣреніе.

но исцѣрѣніе отъ най-дѣйствителнитѣ. Г-нъ Ескиролъ, като съпѣкасалъ чѣ венчикѣтъ Бретанци, които съ намѣратъ въ едѣкъ стаѣкъ на едѣкъ болницѣ около Парижѣ, представѣли по симпѣтомы по-тежнѣ отъ колкото болнитѣ които лѣжали въ другитѣ стаѣкъ на сѣмѣжѣтъ болницѣ, турѣлъ въ стаѣжѣтъ на Бретанцитѣ ученици отъ Бретанѣ и имъ зарѣжалъ да съ разговарятъ прѣятѣлски съ съотечественницѣтъ си на мѣстоподнитѣ имъ языкѣ. Не трѣба повече да съ исцѣрѣтъ носталгитѣтъ. Въ врѣмѣто на обсаѣжѣтъ на Парижѣ, подобни приключѣнія съ често представѣли. Мнозина сѣляне които страдаѣха отъ носталгитѣ, тогава само възвѣмаѣха силитѣ си и надеждитѣ си, когато докторѣтъ, намѣсто всяко лекарство, намѣрѣваше нѣкого който да имъ разбира мѣстнитѣ языкѣ и да съ поразговѣри съ тѣхъ. Когато венчикѣтъ средства съ употребѣтъ напрѣзно, а обѣсѣтелѣствѣта не позволяѣватъ да съ испроводи болнитѣ на мѣстѣто си, нѣкои си стратѣгеми могатъ еще да улѣчѣпатъ положѣніето му. Въ еѣжѣкъ обсаѣжѣ, лекаритѣ извѣстѣиха на страждѣущитѣ отъ носталгитѣ войницѣ чѣ главнитѣтъ командантѣтъ получили отъ обсаѣдитѣлитѣ позволеніе да излѣзатъ по-здравѣтъ. Тѣзи надежда съживи едно голѣмо число отъ тѣя злощастницѣ. Въ другѣтъ единѣтъ случай, единѣтъ докторъ исцѣрѣлъ единѣтъ калугѣринѣ въ едѣкъ болницѣ като му подалъ да прочѣе едѣкъ лѣжѣковно писѣмо испратѣно ужѣ отъ пѣгѣмѣнтѣтъ, който му заповѣдѣвалъ да съ върне въ монастырѣтъ. Съ едѣкъ рѣчѣ, благоразсѣдного и искусѣно нравственѣно посредничѣство на докторѣтъ може да направи за носталгитѣтъ много повече отъ колкото венчикѣтъ лекарства и билки.

Въ Печатница-та на Каранетровъ и Друж.